

Arrest

nr. 170 767 van 28 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen, met name om de reeds hangende vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 30 november 2015 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 4 januari 2016 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker reeds werd aangetroffen in Bulgarije en hij aldaar op 27 november 2015 reeds asiel vroeg.

1.3. Verzoeker wordt op 15 januari 2016 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 5 februari 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot terugname aan de Bulgaarse autoriteiten.

1.5. De Bulgaarse autoriteiten aanvaarden bij schrijven van 12 februari 2016 het terugnameverzoek op grond van artikel 18, eerste lid, b) van de Dublin III-verordening.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 24 mei 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : [K.]

voornaam : [A. R.]

[...]

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, vroeg op 04.01.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen reis- en identiteitsdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 27.11.2015 asiel vroeg in Bulgarije.

De betrokkene werd gehoord op 15.01.2016 en verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer 1,5 maand voor aankomst in België verliet om met de auto en te voet naar Pakistan te reizen om daar ongeveer 4 dagen bij zijn smokkelaar te verblijven. Hij verklaarde vervolgens naar Iran te zijn gereisd om er ongeveer 9 dagen bij zijn smokkelaar in Shiraz te verblijven om vervolgens door te reizen naar Turkije. De betrokkene gaf aan daar ongeveer 10 dagen bij zijn smokkelaar in Istanboel te zijn verbleven om vervolgens het grondgebied van de Lidstaten in Bulgarije te betreden. In Bulgarije diende de betrokkene op 27.11.2015 een asielaanvraag in. Hij gaf aan 10 dagen in een gesloten en 2 dagen in een open centrum te hebben verbleven. Hij verklaarde vervolgens te zijn doorgereisd via Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland om uiteindelijk in België aan te komen op 30.11.2015. In België diende de betrokkene op 04.01.2016 een asielaanvraag in.

Op 05.02.2016 werd een verzoek voor terugname op basis van artikel 18(1)b van de Dublin-Verordening gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 12.02.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat de keuze voor België door zijn vader gemaakt werd. Hij gaf aan dat de wet er goed is en het er beter is om asiel te vragen. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Bulgarije. Hij gaf aan in België te willen blijven omdat zijn vader dat beslist heeft en omdat hij er graag is. Hij gaf aan nog liever te worden teruggestuurd naar Afghanistan dan naar Bulgarije, omdat hij er naar eigen zeggen gemarteld en geslagen werd.

De betrokkene gaf aan in Bulgarije geen asiel te hebben gevraagd, maar dat hij zijn vingerafdrukken onder dwang moest laten registreren. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat hij asiel vroeg in Bulgarije.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen.

Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

In de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure

voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielpcedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum.

De Bulgaarse instanties stemden op 12.02.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), § 1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af." Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Bulgarije die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor dat hij zijn vingerafdrukken onder dwang moest laten registreren, dat ze gemarteld werden, dat je daar vermoord wordt en dat ze onderweg honden op hen loslieten, die hen zouden gebeten hebben. Hij verklaarde dat ze door de politie geslagen werden en dat hun geld, redbull en telefoons werden afgenomen. De betrokkene gaf aan dat hij niks verkeerd kon zeggen over het opvangcentrum en specificieerde dat zij goed reageerden en hen goed behandelden.

Betreffende de registratie van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende zijn redenen voor verzet tegen een mogelijke overdracht aan Bulgarije, meer specifiek dat men er zou gemarteld geweest zijn, dat je er vermoord wordt, dat men door de politie zou geslagen zijn

geweest, dat er honden op hen zouden zijn losgelaten die hen zouden hebben gebeten en het vermeende feit dat de politie hun geld, redbull en telefoons zou hebben afgenomen, merken we op dat de betrokkene in zeer algemeen vage termen spreekt en de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven. De betrokkene drukt zich doorgaans uit in termen van 'ons' en 'we', waardoor het onduidelijk is of de vermeende feiten waarvan sprake is, door de betrokkene persoonlijk ondergaan zijn. Bovendien merken we op dat de betrokkene over zeer ernstige fysieke vermeende feiten spreekt – zoals marteling, hondenbeten en slagen door de politie - maar tegelijk verklaarde toch over een goede gezondheidstoestand te beschikken. Aangezien de betrokkene aangaf dat de vermeende feiten gepleegd werden door de politie en dat hij over het opvangcentrum niets verkeerd kan zeggen en men daar goed reageerde en hen goed behandelde, menen we te mogen besluiten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij dienaangaande over dwang sprak - en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Tot slot wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1996 geboren man zonder kinderen wiens echtgenote in Afghanistan verblijft. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te ervaren. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse autoriteiten (4).”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van de vordering gegrond op artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) om de bij de Raad hangende vordering tot schorsing ingesteld tegen de bestreden beslissingen zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen.

2.1. De voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 44, eerste lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot het bevel van voorlopige maatregelen en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan. Dit wordt ook niet betwist door verweerder.

2.2. Over de behandeling van de vordering tot schorsing

2.2.1. De twee voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing kan worden ingewilligd, de twee voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

Ter zake dient verder te worden opgemerkt dat voor wat de beoordeling van deze voorwaarden betreft slechts kan worden ingegaan op de uiteenzetting zoals opgenomen in de initiële vordering tot schorsing. Anders oordelen zou de verzoekende partij immers toelaten om, buiten de beroepstermijn waarbinnen deze vordering moest worden ingediend, haar vordering te wijzigen, hetgeen uiteraard niet is toegelaten.

2.2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

2.2.2.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die

de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

2.2.2.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Conka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.2.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.2.2.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2, h), 3, tweede lid, 9 en 17 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 1 en 4 van de verordening (EG) nr. 2725/2000 van de Raad van 11 december 2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt, in een derde onderdeel van zijn middel, volgende toelichting:

"3. Schending grondrechten

Verzoeker is van oordeel en terecht dat zijn grondrechten zullen geschaad zijn bij een onwettige verwijdering naar Bulgarije.

Verzoeker citeert de artikelen en zal deze toepassen op de beslissing.

Artikel 3 EVRM stelt: Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke behandeling of bestraffingen.

Artikel 4 Handvest heeft de zelfde inhoud.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdt in dat de motieven in de bestreden beslissing deugdelijk zijn. De vereiste van deugdelijk motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is gewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan of verzoeker in Bulgarije geen gevaar loopt op een behandeling in strijd met art 4 handvest of artikel 3 EVRM. Temeer verzoeker heeft heel expliciet ernstige schendingen van artikel 3 door Bulgarije ten berde gebracht. Hij werd er gemarteld, er werden honden op hem losgelaten, hij werd met stokken geslagen. Het feit dat verzoeker praat in de 'we' vorm is normaal gezien verzoeker steeds reisde in groepjes van 5 a 10 personen. Deze personen wisselen elkaar af doch het blijft steeds een kleine groep.

Dat verzoeker zijn mishandelingen die hij ondergaan heeft niet uit zijn duim heeft gezogen blijkt tevens uit stuk 5 die de update is van het AIDA rapport: Almost ail who reported mistreatment at the national land borders pointed out the regular policemen as principal culprits, rather than the usual border police staff, although the latter were also said to have done nothing to interfere and stop their colleagues from wrongdoing. ... police staff who have not received any training or guidance on how to deal with refugee populations.

Sedert de veroordeling van België door het Hof van Straasburg (MSS vs België vs Griekenland) dient verwerende partij tocht te weten dat zomaar verzoeker terug sturen onvoldoende is. Bovendien is een onderzoek naar systeemfouten in het land alwaar verwerende partij verzoeker wenst terug te sturen een verplichting op grond van artikel 3 par. 2 verordening die stelt: Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet gevreesd worden dat asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het handvest, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van Hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Dit artikel houdt impliciet te verplichting in van verwerende partij om te motiveren waarom verzoeker zich kan begeven naar Bulgarije en dat hij aldaar niet overgelaten zullen worden aan het lot en opnieuw op gevaar of om eventueel slagen te ontvangen van de Bulgaarse wethandhavingsdiensten. Verwerende partij dient te motiveren waarom de asielprocedure in Bulgarije geen systeemfouten bevat. Het weze duidelijk dat dit in casu toch wel het geval moet zijn gezien verzoeker en zijn kompanen slagen hebben ontvangen omdat zij met harde dwang gedwongen werden hun vingerafdrukken te geven ondanks het feit dat hij geen internationale bescherming heeft gevraagd (het administratief dossier bevat geen proces-verbaal of een formulier waaruit blijkt dat verzoeker asiel heeft aangevraagd in Bulgarije.

Het kan verzoeker dan nog vertrouwen hebben in de Bulgaarse autoriteiten nadat hij slagen heeft gekregen van mannen met uniform. Hoe kan verzoeker zijn elementen aanbrengen zoals voorzien in artikel 4 richtlijn 2011/95/EU. Er dient samenwerking te zijn tussen verzoeker en de beslissingsautoriteit. Na de gebeurtenissen met de vingerafdrukken, de slagen die verzoeker heeft ontvangen, is aile vertrouwen weg.

Verzoeker heeft in Bulgarije een behandeling ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest. Zodoende kan er van hem niet verlangd worden dat hij nog terugkeert naar een land die artikel 3 EVRM niet naleeft.

Verzoeker is dan ook verbolgen dat hij in de beslissing leest dat de ernstige schendingen die werden begaan wordt vergoelikt door verwerende partij. De feiten die hij heeft ondergaan zijn overduidelijk schendingen zoals artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest in het vizier hebben.

Verzoeker verlaat zijn land voor allerlei gruweldaden en schendingen van artikel 3 die aldaar gebeuren. Hij komt in Europa aan en hij ondervindt hier dezelfde problemen.

Hieruit volgt ook dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet werd nageleefd. Verwerende partij dient op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel de plicht om ailes te melden in de bestreden beslissing. Niet alleen hetgeen in hun eigen kamp past maar ook zaken die niet in hun kraam passen.

Door de gebeurtenissen bij het moeten afgeven van de vingerafdrukken is het duidelijk dat verzoeker een vrees heeft voor Bulgarije.

Het gekende arrest TI stelt dan ook: ... to ensure that the applicant is not, as a result of its decision to expel, exposed to treatment contrary to article 3 of the convention. Nor can UK relax automatically in that context...

Het middel is gegrond.

Verzoeker stelt vast dat DVZ de verschillende rapporten waarnaar zijn verwijst zijnde:

- *UNHCR rapport van 1 april 2014 (update van het rapport 2 jan 2014)*
- *AIDA rapport van 24 december 2015*

Verzoeker zal aantonen dat vererende partij niet met de nodige zorgvuldigheid deze rapporten heeft geanalyseerd en er verkeerde conclusie uit trekt.

Wat betreft het UNHCR rapport van 1 april 2014 en zijn update

In de bestreden beslissing verwijst verwerende partij naar ene update van het UNHCR rapport van 2 jan 2014. In dat rapport van 2 januari 2014 stelt UNHCR dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije als gevolg van een immense instroom van asielzoekers effectief structurele tekortkomingen vertoonde. Om die reden riept UNHCR in haar rapport op tot opschorting van overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin III verordening. IN de update van 1 april 2014 stelt UNHCR dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin III verordening niet langer gerechtvaardigd is.

Het is niet de taak van verwerende partij om op basis van de oproep van UNHCR niet langer meer een onderzoek te doen. Bovendien is de update meer dan 2 jaar oud. Het is de taak van de verwerende partij om in de eerste plaats op basis van de toonaangevende rapporten en de verklaringen van verzoeker grondig te onderzoeken of een Dublin-asieloverdracht al dan niet conform artikel 3 EVRM is.

Wat betreft het AIDA-rapport van 24 dec 2015

Verwerende partij verwijst ook naar het AIDA rapport van 24 december 2015. Uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ er zich van bewust is dat het AIDA rapport van 24 december 2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Maar daaruit zou volgens de verwerende partij niet afgeleid kunnen worden dat de procédure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dien te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verwerende partij gaat verder in de beslissing en dat het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije niet zwaarwichtig genoeg is om anders te besluiten.

Bij een goede lezing van het AIDA rapport kan enkel en alleen maar besloten worden dat er verbeteringen zijn. Uit het AIDA rapport van 24 dec 2015 blijkt ook een verslechtering van de asielprocedure ins het rapport van het UNHCR van 1 april 2014,

Verzoeker is dan ook van oordeel dat de motieven van de bestreden beslissing niet aan tonen dat verwerende partij het AIDA rapport met de nodige zorgvuldigheid heeft beoordeeld. Ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet waarom verwerende partij zich beperkt tot een selectieve lezing van het AIDA rapport.

Verwerende partij moet een zorgvuldige beoordeling van de rapporten maken. Indien zij dit doet zal zij tot de conclusie komen dat er enorme problemen zijn in Bulgarije tot toegang tot betrouwbare informatie, de bij stand van een advocaat en de bij stand door een tolk. De bij stand van een advocaat en een tolk is toch wel een voorwaarde om de procedure tot internationale bescherming tot een goed einde te brengen zeker nu de situatie in Bulgarije er niet op verbeterd is. Temeer dat ze er zelf niet voor terug deinzen om puch-bakes te doen. De stukken 4 en 5 zijn duidelijk. Bulgarije is niet in staat om asielprocedures op een behoorlijke wijze af te werken. Bovendien miskent Bulgarije de waarborgen voor erkende vluchtelingen zoals opgenomen in de conventie (stuk 5).

In verwerende partij het AIDA rapport op een zorgvuldige wijze analyseert dient verwerende partij toepassing te maken van 3 par. 2 van de verordening. Het staat als een paal boven water en dit staat eveneens te lezen in het AIDA rapport dat er in Bulgarije nog steeds systeemfouten zitten die resulteren in een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 handvest of art 3 EVRM.

Een stijlmotivering zoals neergeschreven in de bestreden beslissing dat Bulgarije de conventie heeft ondertekend, het EVRM waarborgt in het handvest, ... is onvoldoende. Dit werd in vele arresten van het Hof in Straatsburg gesteld (arrest MSS vs Griekenland en België, arrest T.I....)

Verzoeker herhaalt opnieuw dat hij duidelijk heeft aangegeven dat hij al een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en 4 Handvest heeft opgelopen in Bulgarije.

Derhalve maakt verzoeker aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 3 EVRM geschonden zijn.

Verzoeker kan bovendien verwijzen naar het arrest van de RW nr. 165.304 dd 6 april 2016 die de uitwijzing naar Bulgarije heeft voorkomen."

2.2.2.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen, wat dit middelonderdeel betreft, als volgt:

"[...] De verwerende partij merkt verder op dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Bulgarije worden overgedragen. In de beslissing werd immers m.b.t. de algemene situatie en de door verzoeker afgelegde verklaringen onder meer wat volgt gesteld:

"We wijzen er verder op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde in Bulgarije en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het betrof om een tijdelijke opschorting en dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn actuele bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a Country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen. Het merkte tevens op dat personen die in het kader van de "Dublin-Verordening" worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien die nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de "Dublin-Verordening" worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

Betreffende de toegang tot de asielprocedure benadrukken we dat in de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up-to date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-Verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4: "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum.

De Bulgaarse instanties stemden op 21.03.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013: "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijkheid is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is."

De Bulgaarse instanties stemden op 12.02.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), § 1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af." Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

(...)

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Bulgarije die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor dat hij zijn vingerafdrukken onder dwang moest laten registreren, dat ze gemarteld werden, dat je daar vermoord wordt en dat ze onderweg honden op hen loslieten, die hen zouden gebeten hebben. Hij verklaarde dat ze door de politie geslagen werden en dat hun geld, redbull en telefoons werden afgenomen. De betrokkene gaf aan dat hij niks verkeerd kon zeggen over het opvangcentrum en specificeerde dat zij goed reageerden en hen goed behandelden.

(...)

Betreffende zijn redenen voor verzet tegen een mogelijke overdracht aan Bulgarije, meer specifiek dat men er zou gemarteld geweest zijn, dat je er vermoord wordt, dat men door de politie zou geslagen zijn geweest, dat er honden op hen zouden zijn losgelaten die hen zouden hebben gebeten en het vermeende feit dat de politie hun geld, redbull en telefoons zou hebben afgenomen, merken we op dat de betrokkene in zeer algemeen vage termen spreekt en de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven. De betrokkene drukt zich doorgaans uit in termen van 'ons' en 'we', waardoor het onduidelijk is of de vermeende feiten waarvan sprake is, door de betrokkene persoonlijk ondergaan zijn. Bovendien merken we op dat de betrokkene over zeer ernstige fysieke vermeende feiten spreekt - zoals marteling, hondenbeten en slagen door de politie - maar tegelijk verklaarde toch over een goede gezondheidstoestand te beschikken. Aangezien de betrokkene aangaf dat de vermeende feiten gepleegd werden door de politie en dat hij over het opvangcentrum niets verkeerd kan zeggen en men daar goed reageerde en hen goed behandelde, menen we te mogen besluiten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij dienaangaande over dwang sprak - en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Tot slot wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1996 geboren man zonder kinderen wiens echtgenote in Afghanistan verblijft. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te ervaren. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens

ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Waar verzoeker opnieuw aangeeft dat hij gemarteld werd, dat er honden op hem werden losgelaten en hij met stokken werd geslagen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker voorbijgaat aan de motivering zoals supra geciteerd. Immers, in de beslissing werd erop gewezen dat verzoeker het had over ‘ons’ en ‘wij’, waardoor prima factie niet kan worden afgeleid als zou er tegen verzoeker zelf, als individu, enig geweld zou zijn aangewend. Bovendien betwist verzoeker niet hij toch verklaarde over een goede gezondheidstoestand te beschikken, dat de vermeende feiten gepleegd werden door de politie, dat hij over het opvangcentrum niets verkeerd kan zeggen, men daar goed reageerde en hen goed behandelde, waardoor terecht wordt besloten dat de vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Hij betwist evenmin dat binnen deze context het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd is. In de bestreden beslissing werd afdoende ingegaan op verzoekers verklaringen, waarbij hij niet aantoont dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd door de verwerende partij.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, verwerende partij is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Bulgarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van verzoeker naar Bulgarije.

Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit als zou in de bestreden beslissing louter worden gemotiveerd dat het UNHCR in hun rapport van april 2014 heeft aangegeven dat de opschorting van de overdrachten naar Bulgarije niet langer gerechtvaardigd zijn, zonder dat verder een onderzoek werd gevoerd naar de situatie in Bulgarije. In de bestreden beslissing werd er melding gemaakt van het feit dat het UNCHR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten naar Bulgarije. Het UNCHR oordeelde vervolgens inderdaad op 1 april 2014 dat op basis van een nieuwe evaluatie een opschorting niet meer langer gerechtvaardigd is. Verder werd in de bestreden beslissing echter gewezen op de meeste recente update van het rapport van het ECRE van 30 september 2015 (en niet van 24 december 2015 zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt) en gesteld dat er geen grond is om te besluiten dat verzoeker niet opnieuw, na zijn overdracht, toegelaten zal worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Verzoeker verwijst naar een rapport van 24 december 2015, doch blijft vaag en zeer summier over de inhoud ervan. Hij toont met zijn betoog niet aan als zou verwerende partij er een verkeerde of onvolledige lezing hebben gemaakt van het rapport van 30 september 2015.

Uit het AIDA rapport up to date tot september 2015 blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat verzoeker geen beroep zou kunnen doen op juridische bijstand en dat tolken in praktijk beschikbaar zijn. Uit de door verzoeker geciteerde passages mag niet blijken dat op voorhand vaststaat dat hij geen bijstand zal genieten van een advocaat en tolk. In het Aida rapport wordt op pagina 30 expliciet gesteld dat er geen klachten zijn m.b.t. het Dublininterview in Bulgarije “There have been so far no complaints about the quality of transcripts of interviews.” Bovendien verklaarde verzoeker dat hij geld kan laten opsturen moest hij het nodig hebben en dat zijn vader 7000 dollar betaalde voor zijn reis naar België, zodat hij niet aantoont dat hij zelf niet zou kunnen instaan voor de eventuele kosten verbonden aan bijstand en aan een tolk.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten gevraagd hebben om de transfer te laten doorgaan via Sofia luchthaven en dat zij wensen op de hoogte gebracht te worden van alle vluchtdetails. Tevens vragen zij op zijn minst zeven dagen op voorhand hiervan op de hoogte gebracht te worden. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij hieraan niet tegemoet zou komen. In de gegeven omstandigheden van de zaak kan er niet van worden uitgegaan dat de grensoverschrijding tengevolge de Dublintransfer van verzoeker aan Bulgarije als een illegale grensoverschrijding zal worden aanzien. Verzoeker toont met zijn verwijzing naar de push-backs niet aan dat die van toepassing zouden zijn op zijn situatie.

Verzoeker brengt geen concrete, op zijn individuele situatie betrokken feiten en omstandigheden aan die worden gestaafd en die aannemelijk zouden maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel

risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Voor zoveel als nodig, kan inzake artikel 3 EVRM tevens verwezen worden het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 153.364 d.d. 25 september 2015 (zie http://www.rvv-ccce.be/nl/arr?search_arr=153364) en het arrest met nr. 153.793 van 1 oktober 2015. Ook in het recente arrest nr. 164.881 d.d. 29 maart 2016 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat gelet op de rapporten waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing, die dezelfde rapporten betreffen als waarnaar thans wordt verwezen, geen schending blijkt van artikel 3 EVRM. De Raad beoordeelde hierbij het risico op detentie gelet op het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III Verordening.

Tenslotte werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 april 2016, bij arrest nr. 166.568 in UDN procedure nog geoordeeld wat volgt:

“(...) Aangezien verzoeker niet in het minst toelicht op welke wijze hij als zogenaamde ‘Dublin-terugkeerder’ in handen zou kunnen vallen van de burgerwachten die zich ophouden aan de Bulgaarse-Turkse grens, (...) kan dit onmogelijk worden aanzien als ene begin van bewijs dat hij bij zijn terugkeer naar Bulgarije als zogenaamde ‘Dublin-returnee’ zou orden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling. (...) De Raad merkt echt erop dat diegene die aanvoert dat hij een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandelingen zijn beweringen zal moeten staven met een begin van bewijs (...). Blijkens het administratief dossier voerder verzoeker tijdens het ‘Dublin-gehoor’ aan dat hij onheus zou zijn behandeld door de Bulgaarse politie. In de beslissing werd echter benadrukt dat verzoeker “de vermeende feiten niet verder duidt” en deze niet staft. Verzoeker lijkt inderdaad niet bij machte o details te verstrekken over het tijdstip en de plaats waar het politiegeweld zich voltrok. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht geconcludeerd dat deze feiten ‘zich afspeelde binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn.”

(...) In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat verzoeker geen blijk geeft van een kwetsbaar profiel aangezien hij een meerderjarige alleenstaande man is zonder specifieke gezondheidsklachten. In de bestreden beslissing wordt trouwens op basis van het advies van het UNCHR van 2014 dat een algemene opschorting van Dublin-overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat een transfer in zijn geval niet zou kunnen worden doorgevoerd. Er blijken dus geen hinderpalen te bestaan in de zin van artikel 3 van het EVRM die zich zouden verzetten tegen een overdracht aan Bulgarije.(...)”

Het enig middel is niet ernstig.”

2.2.2.2.3. De Raad wijst erop dat verweerder in de bestreden beslissing terecht aangeeft dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die zijn opgenomen in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en de rechten die worden opgesomd in het EVRM en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Verweerder vermag dus in beginsel aan te nemen dat een andere lidstaat van de Europese Unie zijn verdragsverplichtingen zal nakomen indien hij een kandidaat-vluchteling, met de toepassing van de bepalingen van de Dublin III-verordening, overdraagt aan deze lidstaat. Deze premisse geldt evenwel niet indien verweerder niet onkundig kan zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat-vluchtelingen in een bepaalde lidstaat toelaten te concluderen dat indien hij een kandidaat-vluchteling aan deze lidstaat overdraagt er een reëel risico bestaat dat de betrokken kandidaat-vluchteling in deze lidstaat zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd of dat hij door deze lidstaat, zonder dat zijn asielaanvraag op een deugdelijke wijze werd onderzocht, zal worden teruggestuurd naar het land dat hij is ontvlucht uit vrees voor vervolging of omdat er een reëel risico bestaat dat hij in dat land zal worden gefolterd of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verweerder stelt dan ook op correcte gronden dat, in het geval er aanwijzingen zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert, een doorgedreven onderzoek vereist is om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende garanties zijn dat een kandidaat-vluchteling zijn grondrechten gerespecteerd zal zien in de betrokken lidstaat.

In casu is het niet betwist dat de Europese lidstaat waarnaar verzoeker dient te worden overgebracht – Bulgarije – in het verleden niet steeds in staat was om de grondrechten van kandidaat-vluchtelingen te garanderen. Het UNHCR adviseerde, om deze reden, in het verleden zelfs om de overdrachten in het raam van de Dublin III-verordening tijdelijk op te schorten. Verweerder was zich hiervan bewust en heeft daarom een nader onderzoek gedaan inzake de situatie van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije.

Daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet aannemelijk maakt dat hij in Bulgarije reeds werd onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, moet worden benadrukt dat uit het gegeven dat een kandidaat-vluchteling in het verleden niet zou zijn onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in een Europese lidstaat, niet automatisch kan worden afgeleid dat er geen reëel risico bestaat dat dit na een overdracht van deze kandidaat-vluchteling niet alsnog het geval zal zijn. Er dient immers in aanmerking te worden genomen dat na de overdracht deze kandidaat-vluchteling langdurig zal dienen te worden opgevangen en dat de opvangcondities derhalve van een bepaald minimumniveau dienen te zijn. Tevens moet rekening worden gehouden met het feit dat indien de behandeling van een asielaanvraag in een Europese lidstaat niet correct verloopt, omwille van structurele problemen, er verkeerdelijk door de asielinstanties in deze lidstaat kan worden besloten dat er geen nood is aan een beschermingsstatus en de betrokken vreemdeling zal worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst alwaar hij wordt vervolgd.

Verweerder heeft zijn standpunt dat de situatie in Bulgarije niet van dien aard is dat een kandidaat-vluchteling niet naar dat land zou kunnen worden overgebracht voornamelijk gebaseerd op een verslag van het UNHCR van april 2014. Uit dit verslag blijkt, zoals reeds gesteld, dat het UNHCR in het verleden de lidstaten van de Europese Unie reeds opriep om, gelet op de systematische tekortkomingen die gedurende een aantal maanden werden vastgesteld inzake de behandeling van asielaanvragen en wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, tijdelijk geen kandidaat-vluchtelingen meer over te brengen naar dat land. In dit verslag wordt voorts geduid dat, aangezien er in de periode tussen 1 januari en 31 maart 2014 opmerkelijke verbeteringen werden vastgesteld inzake de registratie en de behandeling van asielaanvragen en de opvangcondities in de verschillende onthaalcentra voor kandidaat-vluchtelingen, er geen reden meer was om te concluderen dat een algemene opschorting van overdrachten van kandidaat-vluchtelingen nog te verantwoorden viel. Het UNHCR heeft hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen gemaakt. Zo is erop gewezen dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in internationale verdragen en het Unierecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag laat toe te besluiten dat een nauwgezette opvolging van de situatie in Bulgarije vereist blijft.

In het meer recente AIDA-verslag van oktober 2015, waarnaar verweerder zelf verwijst, wordt melding gemaakt van het feit dat, na de verbetering die er begin 2014 was, de situatie vanaf begin 2015 in Bulgarije geleidelijk aan weer verslechterde. Er werd vastgesteld dat er opnieuw onvoldoende financiële middelen zijn om tolken te betalen tijdens de behandeling van de asielprocedure en dat de beschikbaarheid en de kwaliteit van juridische bijstand aanleiding geeft tot grote bezorgdheid.

Verweerder stelt dat uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de verwachte gevolgen van een overdracht naar Bulgarije werden onderzocht. In de bestreden beslissing kan evenwel niet worden gelezen op welke gronden verweerder meent dat de behandeling van asielaanvragen op een effectieve en kwalitatieve wijze kan verlopen indien er onvoldoende tolken zijn en er quasi geen juridische bijstand beschikbaar is. Het is dan ook niet duidelijk op basis van welke argumentatie verweerder – die erkent dat er tekortkomingen zijn – meent te kunnen stellen dat niet kan worden geoordeeld dat *“de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige problemen vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsele”*. In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder dat niet op voorhand vaststaat dat verzoeker niet zal genieten van de bijstand van een advocaat en tolk omwille van een tekort aan financiële middelen, doch hij weerlegt hiermee de vaststelling niet dat uit de stukken waarop hij zich baseerde blijkt dat de asielinstantie in Bulgarije vanaf 30 september 2015, ondanks de toegekende financiële hulp, niet in staat was om tolken te voorzien bij de behandeling van een asielaanvraag en dat de kwaliteit en beschikbaarheid van juridische bijstand gedurende de behandeling van een asielaanvraag zorgwekkend is. In zoverre verweerder nog wijst op verklaringen van verzoeker dat zijn vader geld kan opsturen indien hij het nodig heeft en dat zijn vader 7000 dollar betaalde voor de

reis naar België, merkt de Raad op dat dit niet enkel een *a posteriori* motivering is doch ook dat de procedurele waarborgen in het kader van een asielaanvraag die voorhanden moeten zijn in een lidstaat los staan van de al dan niet geldelijke middelen van een asielzoeker. Zo is het bijvoorbeeld de staat zelf die voorziet in tolken, en er blijkt niet dat een asielzoeker deze zelf kan aanduiden. Verzoeker verklaarde verder ook uitdrukkelijk thans geen bestaansmiddelen te hebben. Verweerder verwijst verder nog naar een passage in het AIDA-rapport dat er tot hiertoe geen klachten waren betreffende de kwaliteit van de weergave van het interview, doch deze passage handelt specifiek over de zogenaamde Dublinprocedure en niet over het eigenlijke onderzoek van de asielaanvraag. Dit verweer doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

Uit het AIDA-rapport blijkt verder dat in de periode van januari tot september 2015 in Bulgarije aan minder dan 6 % van de asielzoekers uit Afghanistan een beschermingsstatus werd toegekend. Hoewel het erkenningspercentage in een bepaalde lidstaat van asielzoekers met een bepaalde nationaliteit niet relevant is in het licht van de vraag of de asielprocedure kan worden beschouwd als van een aanvaardbaar niveau, is dit bijzonder laag erkenningspercentage voor Afghaanse asielzoekers *in casu* wel degelijk van tel is. Immers lijkt het in dat geval des te belangrijker dat de betrokkene op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan, zo nodig. Dit gegeven kon niet zonder meer buiten beschouwing worden gelaten.

Het aan de Raad voorgelegde bronnenmateriaal laat niet toe zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Bulgarije actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel derhalve kan spelen.

Voorts moet worden geduid dat wat betreft de opvang van kandidaat-vluchtelingen in het UNHCR-verslag van april 2014 in eerste instantie wordt gewezen op een verbetering van de levenscondities in de opvangcentra. Er wordt in dit verslag evenwel ook nog melding gemaakt van bepaalde bezorgdheden omtrent de kwaliteit van de opvang in sommige van deze centra. Het UNHCR-verslag bevat derhalve nog kritische bemerkingen. In AIDA-verslag van oktober 2015 wordt daarnaast uiteengezet dat, nadat een aantal verbeteringen werden doorgevoerd in 2014, de situatie weer is verslechterd en worden de opvangcondities in de centra in Bulgarije heden zonder meer onbevredigend genoemd. Er wordt uiteengezet dat de kwaliteit en de kwantiteit van de voeding die wordt verstrekt te wensen overlaat en dat het eten dat wordt verdeeld zelden de vereiste voedingswaarde heeft. Tevens wordt melding gemaakt van een periode tijdens dewelke geen voeding meer werd verstrekt zodat kandidaat-vluchtelingen volledig afhankelijk waren van liefdadigheid en giften. Dergelijke tekortkomingen kunnen *prima facie* niet worden afgedaan als "*niet zwaarwichtig*".

Gelet op het feit dat uit recent bronnenmateriaal onomstotelijk blijkt dat er de jongste maanden een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, kan verweerder niet meer dienstig verwijzen naar de situatie zoals omschreven in het verslag van het UNHCR van april 2014, dat de actuele situatie niet meer weergeeft. Gelet op de inhoud van een meer recent verslag is het *prima facie* ook kennelijk onredelijk om, zonder verder onderzoek, te oordelen dat er slechts sprake is van een paar "*kritische kanttekeningen*" en dat niet kan worden vastgesteld dat er "*ernstige gebreken zijn*". Het feit dat het UNHCR verweerder niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten, laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije zoals omschreven in het bronnenmateriaal waarnaar verzoeker verwijst, verder kan worden gehanteerd. Verweerder kan zijn eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van een kandidaat-vluchteling al dan niet in het gedrang komen niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR verweerder geen nieuw advies verstrekte omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat verslagen omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd.

Verweerder kan evenmin nuttig verwijzen naar arresten van de Raad van september en oktober 2015 inzake de situatie in Bulgarije, aangezien de situatie sedertdien is gewijzigd. Waar hij verder verwijst naar arresten van maart en april 2016, kan het volstaan op te merken dat het feit dat in individuele gevallen een verzoekende partij er niet in slaagde aan te tonen dat het bestuur door een beslissing te nemen artikel 3 van het EVRM schond, geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker in voorliggende zaak aannemelijk maakt dat verweerder geen zorgvuldig onderzoek doorvoerde en dat er onvoldoende garanties zijn dat hij bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet zal worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, het weze in Bulgarije zelf, het weze in zijn land van

herkomst indien de Bulgaarse autoriteiten hem zonder correct onderzoek van zijn asielaanvraag naar dat land zouden doorsturen.

Het middel is, voor zover besproken, ernstig.

2.2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.2.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

2.2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Ter staving van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij dreigt te ondergaan bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen, wijst verzoeker op de door hem aangebrachte grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM.

Verweerder betwist dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan veroorzaken. Hij stelt het volgende:

“Verzoekende partij toont niet op basis van concrete gegevens aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij onmiddellijke uitvoering van de aangevochten administratieve beslissing.

Verzoekende partij houdt in het inleidend verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing voor dat de uitvoering van de bestreden beslissing een schending van art. 3 EVRM inhoudt, waarbij zij verwijst naar het feit dat asielzoekers in Bulgarije zouden worden geslagen, en er zou voor hen geen respect zijn.

Verweerder laat ter zake gelden dat verzoekende partij er niet in is geslaagd een structureel falen van de Bulgaarse overheid met betrekking tot de ontvangst van Dublinterugkeerders aan te tonen.

Verweerder benadrukt dat verzoekende partij zelf verklaarde in Bulgarije te zijn opgevangen, en (eens hij een asielaanvraag had ingediend) correct te zijn behandeld in het opvangcentrum.

In die omstandigheden is er geen sprake van een schending van art. 3 EVRM.

Verweerder verwijst op dit punt nog naar haar repliek op het middel van verzoekende partij.

Verweerder merkt op dat de vage beschouwingen van verzoekende partij uiteraard niet volstaan opdat aan de hand van concrete elementen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de uitvoering van de in casu bestreden beslissing wordt aangetoond. Door de verzoekende partij wordt geen enkel concreet element aangebracht.

Nochtans mag de verzoekende partij "zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar dient zij integendeel duidelijk en concreet aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel" (zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 1809 dd. 19.09.2007)."

De Raad dient te verwijzen naar de bespreking van het middel en kan daarnaast slechts aangeven dat het voor ieder redelijk denkend mens duidelijk is dat niet het risico kan worden genomen dat een vreemdeling ingevolge de tenuitvoerlegging van een door verweerder genomen bestuurlijke beslissing onderworpen wordt aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen. Nu er ernstige aanwijzingen zijn dat de grondrechten van verzoeker in Bulgarije in het gedrang kunnen komen en verweerder er *prima facie* niet in slaagt dit te weerleggen, kan het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in voorliggende zaak worden aanvaard. Er dient in dit verband te worden gesteld dat de Raad de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond niet op een overdreven restrictieve of formalistische wijze vermag te interpreteren aangezien dit tot gevolg zou kunnen hebben dat aan de rechtsonderhorigen een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd in de gevallen waar zij een verdedigbare grief hebben.

Verzoeker heeft een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

2.3. De vaststelling dat het spoedeisend karakter van de vordering werd aangetoond en dat er is voldaan aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden leidt ertoe dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden ingewilligd.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

I. CORNELIS